

[Finn Poulsen.]

tion — naturligvis på baggrund af det, der kommer til at foreligge — også vil acceptere synspunkter, som måske egentlig ikke kan kaldes vore.

Det haster altså, og situationen synes at være moden dertil, højtærede minister. Det saglige stof foreligger jo nu gennem det meget betydelige materiale, vi har. De politiske muligheder foreligger jo også, og ikke mindst den øjeblikkelige økonomiske situation taler jo så afgjort for, hvis man vil se nøgternt og sagligt på problemerne, at bruge huslejeudligningspolitikken som en medvirkende faktor i den forbrugsbegrænsende og opsparingsfremmende politik, som der forhåbentlig lægges op til.

Forud for de forhandlinger, vi nu skal i gang med, vil jeg gerne minde om et forhold til, nemlig at venstre lægger megen vægt på en samlet løsning; det gælder boligbyggeriet, denne lejelov og ejerlejlighedsprincippet. Jeg noterer med tilfredshed og takker for det tilsagn, den højtærede minister har givet om at inddrage spørgsmålet om ejerlejlighedsprincippet i de kommende forhandlinger og stille forslag under den ene eller den anden form til dette principps gennemførelse.

Jeg vil slutte med at spørge den højtærede minister: hvordan skal vi nå det til den 31. marts? Er der overhovedet nogen mulighed for at komme igennem? Jeg ser den ikke. Det er måske en udvej at gennemføre afsnittet om de generelle lejeforhøjelser — jeg siger måske en udvej — og dernæst forlænge lejeloven til 1. juni, men ikke længere. Så er der to måneder til at gennemføre den lovgivning, som alle venter, og som mange forhold nødvendiggør, og så kan vi have en fair chance for at nå frem til en samlet løsning af problemerne i lov om boligbyggeri, i lov om leje og i den kommende lov om ejerlejligheder.

Jeg opfordrer derfor den højtærede minister til ikke at blive stående ved dette lovforslag, som jeg forstod det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen stort set var tilfreds med, i denne omgang, men gå skridtet videre.

Hastrup: Såvel boligproblemet som dette høje ting vil være bedst tjent med, at forhandlingerne om lejeloven, der berører et

af de mest ømtålige emner i vort samfund, får et så moderat og konstruktivt forløb som overhovedet muligt. Dette kan dog ikke tilbageholde en beklagelse over de meget slette arbejdsvilkår, regeringen har fundet det rimeligt at byde folketinget ved behandlingen af denne sag. Regeringen har hermed i højeste grad vanskeliggjort mulighederne for en grundig og saglig overvejelse ikke blot af huslejespørgsmålet, men også af de hertil knyttede problemer inden for boligområdet.

De bestemmelser i lejeloven, som angår det almindelige huslejeniveau, blev sidst revideret i 1958, hvor huslejen blev fastlagt for en oprindelig 5-årig periode. Allerede dengang blev der udtrykt betænkelighed ved at binde sig for et så langvarigt tidsrum uden hensyn til udviklingen på det øvrige boligmarked. Denne betænkelighed var ikke ubegrundet. Resultatet er blevet en yderligere kraftig forøgelse af spændvidden mellem de forskellige huslejeniveauer. Ikke desto mindre blev det almindelige huslejestop forlænget uændret for et år, da loven omsider skulle revideres. Man ønskede ikke at tage stilling til dette spørgsmål på det daværende tidspunkt. Motiveringen var helhedsløsningen, men der har formentlig også været andre, ikke navngivne motiveringer. Skönt man derefter vidste, at loven udløb den 31. marts i år, og at der nu måtte handles, kom der intet lovforslag ved den nuværende samlings begyndelse. Hermed lammede regeringen i realiteten samtidig de påbegyndte forhandlinger om en ændring af den øvrige boliglovgivning, fordi disse forhandlinger nødvendigvis måtte hente deres forudsætninger i den fremtidige lejelovgivning.

Denne forsinkelse kan måske forklares med, at regeringen afventede resultatet af de forhandlinger, som på det tidspunkt var indledt imellem repræsentanter for udlejer- og lejerorganisationer. Af bemærkningerne til forslaget fremgår det imidlertid for det første, at disse forhandlinger var afsluttet så betids, at udvalgets formand kunne afgive betænkning den 13. januar, og for det andet, at lovforslaget bortset fra redaktionelle ændringer nøje svarer til det udkast, som findes i denne betænkning. Hvis regeringen havde ønsket at give sit forslag et andet indhold end foreslået af udvalget,